

Leszkay András bácsi Moha-meséje

Körte Törpe sípot lopott

Fütyrefüty, Körte Törpe és Szuszi Muszi – ez a három kistörpe volt nálam vendégségben egy szép nyári délután. Oszálytársam volt mind a három, ha jól emlékszem, a második osztályt végeztük el abban az évben. Azzal kezdtük a játszást, hogy bújócskáztunk a házban. De aztán megelégtünk, elővettem a szekrényből a gumilabdát, odadobtam nekik, ők meg kiszaladtak vele a kertbe. Lódultam utánuk magam is, de tanulóasztalkámra esett a tekintetem, és odaléptem. Volt azon egy írószertálca. A tálcán mindig ugyanabban a sorrendben feküdtek a ceruzáim, színeseim. Amit most észrevettem, csak annyi volt, hogy valamelyik vendégem nézegette az írószereimet, és egy kis rendetlenséget csinált. Sokszor megtörtént ez, nem is szóltam érte soha senkinek, csak gyorsan rendet teremtettem. Ezt cselekedtem most is. De rendcsinálás közben ismét észrevettem valamit: Tartottam azon a tálcán egy nagyon szép, fából faragott sípot is. Az egyik nagybátyám, Fürgé bácsi hozta ajándékba. Felírás is volt faragva rá: Mátrai emlék.

Nos, most ez a szép síp nem volt a tálcán. Elgondolkodtam, hová tűnhetett. Amikor vendégeimet várva rajzolgattam, még a tálcán volt. Azóta pedig csakis ők jártak bent a szobában, és hunyóként mindegyikük volt egyedül is. Bármennyire nehéz volt is elképzelnem, amint valamelyikük zsebre dugja, kénytelen voltam megállapítani, hogy ez történt. De hát melyikük tette? Ezt ugyanis okvetlenül ki kellett derítenem. Majd meglátjátok,

hogy miért volt ez fontos; de akkor már kiáltoztak odakünn: „Moha! Hol maradsz, gyere már!” Kiszaladtam hát. Labdáztam velük, közben azonban folytonosan törtem a fejem, hogyan tudhatnám meg, melyiküknél van a síp. Ki is találtam, mit cselekedjem. Lakott akkor szomszédunkban egy hároméves kistörpe. Az volt a neve: Pottyánós.

Észrevettem, hogy van neki egy szép pálcája. Nyilván a bátyja vágta, és ki is cifrázta díszesre. Abbahagytam hát a labdázást, odafutottam a kerítésükhöz, és átkiáltottam: „Pottyánós! Légy szíves, gyere ide!” Készségesen odaügetett. Azért mondom, hogy ügetett, mert lovaglást játszva jött. Csapkodta is a cifra pálcával a képzelt lovat. Vendégeim mögém gyűltek, és figyelték, hogy mi a szándékom. Így szóltam:

„Milyen szép lovaglópálcád van! Hadd nézzem meg!” Bizalommal átdugta a lécek között, elvettem, nézegettem egy kicsit, aztán kijelentettem: „Ez a vessző a mi mogyoróbokrunkról való, tehát a miénk, és én meg is tartom. De minthogy tetszik nekem a díszítése, lehet, hogy később

kapsz érte valamit.” Pottyánós azonban kiabálni kezdett: „Nem kell más! A pálcá kell! Nem a ti bokrotokról való! Tessék visszaadni!” – nyújtogatta kezecskéit a kerítés lécei között, és majdnem sírt is. De én most már nem őt figyeltem, hanem vendégeimet.

Fütyrefüty elkomorodott: „Hogy tehetsz ilyet, Moha! Add vissza neki akkor is, ha a ti bokrotokról való!” Szuszi Muszi nagyokat szusszantva így szidott: „Nahát, Moha! Én azt sem tudom, mit mondjak! Nem ismerek rád! Azonnal add vissza neki!” Harmadik vendégem azonban – Körte Törpe – letorkolta őket: „Miért adná vissza? Jól tette, hogy elvette! Tartsd meg, Moha! Jogod van hozzá! Nem is kell érte adni semmit. Tehetsz te róla, hogy kicifrázta a bátyja?”

Na, éppen ez volt az, amit akartam. Most már majdnem biztos voltam benne, hogy Körte Törpe vette el e sípot. De még bizonyosabb szerettem volna lenni, hát ezt mondtam a fülébe: „Nincs is mogyoróbokrunk!” Úgy történt, ahogyan sejtettem. Nevetett egy nagyot, és ezt súgta vissza: „Annál jobb hecc, de el ne ismerd, hogy nincs!” Pottyánós még mindig nyújtogatta kezecskéjét, és pityergősen követelte: „Tessék visszaadni! Tessék visszaadni!” Körte Törpe odasúgta nekem: „Csapj a kezére a pálcával!” Most már aztán egészen bizonyos voltam benne, hogy nála van a síp. Pottyánós kezecskéjére természetesen nem csaptam rá, hanem éppen ellenkezőleg, megnyugtattam valamelyest. Mert most már egészen határozottan megígér-

tem neki, hogy kap majd valamit a pálca helyett. Mégpedig olyasmit, ami többet ér.

Ezután folytattuk a labdázást. De csak ímmel-ámmal. Füttyrefütty és Szuszi Muszi ugyanis neheztelt rám, nekem meg folytonosan azon járt az eszem, mit cselekedjem tovább Körte Törpével. Egyszerre csak eszembe jutott, hogy ugyanilyen sípot kapott Fürge bácsitól Gyopár bátyám is. Beszaladtam a házba, kivettem a sípot Gyopár fiókjából, rákötöttem egy hosszú fekete cérnát, felkaptam egy nagyalakú képeskönyvet is, és visszafutottam vendégeimhez. Felmutattam nekik a kicifrázott botot: „Tudjátok-e, milyen pálca ez? Varázspálca! Rögtön varázsolok is vele. Újjetek le erre a padra.” A pad mellé állítottam egy kicsiny kerti asztalt – persze nem nagyon közel –, és felmutattam nekik a sípot is: „Ezt fogom eltüntetni, nézzétek meg! Az van ráírva: Mátrai emlék.”

A cérnát nem vehették észre, mert sötét színű volt a síp is, barna. Körte Törpe megdöbben ábrázattal bámult a sípra, és megtapogatta a kabátkája jobb oldali zsebét. Átkiabált ekkor Pottyanós: „Ne tüntesd el! Inkább add nekem a botért!” Ezt feleltem: „Lehet, hogy a tied lesz! De előbb eltüntetem.” Azzal letettem a sípot az asztalka közepére, és felkértem Szuszi Muszit: „Te állítsd elé a képeskönyvet! Én már a közelébe se akarok nyúlni!” A cérna vége persze a kezemben volt. Szuszi Muszi felállította a könyvet, és az eltakarta a sípot a pad felől. Miután visszaült, hátrálni kezdtem az asztaltól, és közben beszéltem: „Hogy lássátok, hogy nem szemfényvesztés, hanem igazi varázslás, el is távolodom tőle.” Miközben ezt elmondtam, a hátrálással egyidejűleg a cérna lehúzta az asztalról a sípot. Szemüket a könyvre meg énám tapasztották, nem vették észre,

hogy leesik a síp. Különben a fű is magas volt ott.

Ekkor már elengedhettem a cérnát, a vesszőt meg a könyv felé tartottam: „Hókusz-pókusz, kókusz-fókusz, mákos-málé, mókás-mókus!” Most Füttyrefüttyöt kértem meg, hogy vegye el a könyvet. Nevetgélve lépett az asztalhoz, de aztán ő is, Szuszi Muszi is elkomolyodva bámulta az üres asztallapot. Körte Törpe rosszat sejtett, mert nyugtalanul izgett-mozgott. Látszott rajta, hogy szeretne elköszönni. De én azonnal megszólaltam: „Most pedig azt is megtudjátok, hová varázsoltam a sípot. Egyikőtöknek a zsebébe! Aki megtalálja magánál, meg is tarthatja, neki ajándékozom.” Szuszi Muszi is, Füttyrefütty is rögtön kutatni kezdte a zsebeit. Körte Törpe ellenben nyakig elvörösödött, és úgy téve, mintha dühös volna, felkiáltott: „Szamárság ez! Csálás az egész! Ha okosabbat nem

vörösén kiáltotta: „Nem kell! Tudok én magamnak venni sípot, ha szükségem volna rá!” Én azonban nem fogadtam vissza: „Ajándékozd akkor oda Pottyanósnak.” Pottyanós kiáltozni kezdett: „Hozd ide, Körte Törpe! Hozd ide!” Látszott Körte Törpén, hogy a legszívesebben földhöz vágná a sípot, és elrohanna, de nem tette. Kelletlen, bizonytalan lépésekkel a kerítéshez ment, és át dugta Pottyanósnak. Én meg odavittem a cifra vesszőt is: „Nesze, Pottyanós! Amire kellett, az már megtörtént.”

Körte Törpe meg én most egymás mellett álltunk a kerítésnél. Néztük Pottyanóst, hogy mennyire örül a sípnek. Fújta egyhuzamban. Körte Törpe arcáról lassan eltűnt a pirosság. Megenyhült haragos kifejezése is, és odasúgta nekem: „Nagy kópé vagy, Moha, annyi bizonyos!” Úgy tettem, mintha nem hallottam volna, és felkiáltottam: „Na, labdázunk tovább!”

Körte Törpe azonban azt rebegte, hogy csakugyan várják otthon, és indult. Zavartan köszönt: „Hát akkor... Szervusz-tok!” Nem mert sem rám nézni, sem kezet nyújtani nekem. Én azonban megfogtam, és meg ráztam a kezét: „Szervusz, Körte Törpe! Elgyere ám holnap délután is! Várlak!”

Ekkor hálásan rám pillantott, hangja pedig megcsuklott egy kicsit, amint felelte: „Eljövök. Köszönöm a meghívást.”

Miután elment, megkérdezte tőlem Füttyrefütty: „Miért súgta neked, hogy nagy kópé vagy?” Úgy tettem, mintha elgondolkodnék: „Hát... lehet, hogy azt hiszi, turpisság volt a varázslásban.”

Nevettek mindketten, és Szuszi Muszi nagyokat szusszantva jelentette ki: „Hogy volt benne turpisság, az kétségtelen, de én úgysem tudom kitalálni. Hát nem vagyok bolond, hogy fáraszam az eszemet! Elég lesz majd ősz-től! Most szünet van! Pihenni kell!”

tudunk játszani, én hazamegyek... Várnak!” Indult is. Kértem hát sietve: „Maradj még egy kicsit! Hiszen éppen a te zsebedbe varázsoltam! Azért, hogy ne gyanakodhassatok, hogy most dugom be, Szuszi Muszi vegye ki! Megengeded?”

Szuszi Muszi azonban nem várt Körte Törpe engedélyére, hanem már vette is ki a sípot. Én meg átvettem tőle, és Körte Törpe kezébe nyomtam: „A tied, varázslásom emlékére.” De haragosan, és még mindig nyakig